

BRANDENDE LIEFDE (1956 – 1959)

Luister naar je leven.
Elk moment heeft je iets te vertellen.

Frederick Buechner

Je [eerste liefde](#), hormonen, kriebels in je buik, nergens anders aan kunnen denken, de zenuwen die voortdurend door je keel gieren. Ja, terugkijken kan met een glimlach, maar als je er middenin zit beleef je dat toch anders. Gisteren vond ik bij toeval op You Tube '[Twee Reebruine Ogen](#)' van de Selvera's en ik mailde de link naar mijn eerste liefde, die ik enige jaren geleden op Schoolbank terugvond. Ze reageerde prompt:

'Da's effies zwijmelen!

Dik 50 jaar geleden DE hit op de Mulo, speciaal gedraaid bij feestjes en partijen.

Ik voel nog de blosjes op mijn wangen komen, voelende dat zoveel aandacht voor mij destijds niet te hanteren was.

Waar blijft de tijd!

En wat zijn we veranderd in die jaren!

Alleen de reebruine ogen zijn er nog!!!!

Bedankt voor de [memories](#) .Groetjes Elisabeth'

Fuif; links voor mijn vriend Leo Remmers, daarachter Lies, staand achterin; de juffrouw die ik stevig vasthoud is Elisabeth.

Bonifatius MULO Baarn

Tja, hoe is het begonnen. Graven in de herinnering, levert niet altijd het juiste beeld op, maar dat mag de pret niet drukken. Het is 1956. Ik ben 17 jaar en zit in de 3de klas van de Gregorius Mulo in de Nobeldwarsstraat in Utrecht. Op mijn rapport staat dat ik niet overga. Alweer niet! Ik maak er een gewoonte van. Dus moeders moet voor de zoveelste keer op zoek naar een nieuwe school. Bij het hoofd van de Mulo in Soest meneer Hilhorst, moet ik een test doen. Hij vindt – mede gezien mijn leeftijd – toch naar de vierde klas kan. Alleen kan dat niet in Soest en zo kom in Baarn op de Bonifatius Mulo.

Als we thuis waren hielpen we – soms tegen wil en dank – mee in de bediening en de keuken. In de keuken hadden we op dat moment een mevrouw die de afwas deed. Op een keer kon ze zelf niet en stuurde ze haar dochter van zestien lenten; Beppie. Ik vermoed dat ik dat wel leuk vond, maar mijn verlegenheid won het met gemak. Tot ik voor het eerst naar school in Baarn fietste en wie zat er bij mij in de klas? Juist dat leuke meisje uit de keuken! Helemaal in [de zevende hemel](#) was ik als we samen naar school fietsten. Ging ik haar ophalen? Spraken we wat af of was het zo maar toevallig dat we elkaar onderweg troffen? Als ik het goed heb, bleef ze ook regelmatig afwassen en zo zagen we elkaar vaker. Hoe het precies is 'aangekomen', weet ik niet meer. We kregen verkering, wel met horten en stoten – want op school hadden we ieder onze eigen vrienden. Samen met Hans van de Weijden en Leo Remmers trok ik op. Een zus van Leo, Carla zat ook in dezelfde klas, las ik later van haar – via

BRANDENDE LIEFDE (1956 – 1959)

Schoolbank – maar zelf heb ik daar geen herinnering meer aan. Ik had het veel te druk met Beppie.

Ik had een Amerikaanse pick-up met 45 toeren plaatjes. Gekregen van Amerikanen van de vliegbasis, die weer terug naar Amerika gingen. Er zat een loodzware transformator bij om de elektriciteit van zestig naar naar 50 naar 60 Megahertz en van 110 naar 200 volt om te zetten. Daar draaide ik '[I love you for sentimental reasons](#)' van Ella Fitzgerald grijs op. (Ik doe het nu weer!) Op de achterkant stond '[It's only a paper moon](#)'. **Beppie moest** het worden, want welke ander meisje wilde verkering met zo'n lelijkerd. Achteraf gezien, bleek dat enorm mee te vallen, want ik er waren meer meisjes die interesse in me hadden. Al was 't maar vanwege mijn goede karakter!

Beppies moeder dreef een winkeltje: 't Wolhoekje. Haar vader werkte als burger in een administratieve functie op Soestduinen bij de Luchtmacht. Ze woonde op de hoek van de Braamweg en de Oude Utrechtseweg (?) (De situatie is zo veranderd dat ik het op Google streetview niet meer kan herkennen.) In het weekend kwam er familie op bezoek en werd er geklaverjast. Daar heb ik dat spelletje geleerd. Onder de tafel vrijden we voetjes. (Dat heb ik goed onthouden!) Met de nodige hoeveel alcohol, was ik minder verlegen en [een hele flinke vent](#). Dat blijkt uit de foto's. De eerste foto van haar, heb ik uit laten vergroten en prikte op mijn nachtkastje. Ik heb veel bewaard over vroeger, maar mijn foto's van Beppie zijn verdwenen, 'verscheurd', staat er in een oud album. Een rigoureuze manier om het verleden achter je te laten. Gelukkig vond ik er nog een paar in het fotoalbum van een zus en heeft Elisabeth – zoals ze zich tegenwoordig noemt – er nog een paar gemaild.

Hier sta ik aan de afwas, in plaats van Beppie.

We hielden – zoals dat gangbaar is in die leeftijd – feestjes. Bij haar thuis was dat de kamer achter de winkel. We kochten Nibbits en andere knabbels bij Westerveld, een kruidenierswinkel schuin tegenover 't Wolhoekje. Ik rookte nog. Ook een manier om je zenuwen onder controle te houden. Soms werd ik zo beroerd, dat ik even naar buiten moest. Afscheid nemen in de gang bij de keukendeur, of om het hoekje bij de ander winkel. Dat nam nogal wat tijd in beslag. De feesten bij ons thuis waren in de 'achterbungalow', mijn kamer in die tijd. Het plafond was van zachtboardplaten. Je prikte er dus gemakkelijk een lampionnetje aan. Met als gevolg een flinke brandplek. Die is overigens 56 jaar later nog steeds zichtbaar.

Tien oktober staat in mijn geheugen gegrift. De verjaardag van Bep die ik mijn hele leven niet vergeten ben. Ik zal haar vast wel een mooie bos bloemen gegeven hebben, maar de slavenband staat het meest sterk in mijn herinnering.

Op een keer waren we met mijn ouders in Gooiland in Hilversum. Ik meen te weten dat Bep daarbij was. Er speelde een zigeunerorkestje. Je hoeft niet te vragen wat mijn [verzoeknummer](#) was.

Ook staat me de Tilburgse kermis bij, waar Bep toen op de kweekschool zat. Hoe dat weer boven kwam drijven? Doordat ik [deze](#) hit uit die tijd hoorde. Bep ging er achter op de scooter met een oude bekende cq vriend, heen en ik op de brommer! Ik moet bekennen dat ik daarbij wat ambivalente

BRANDENDE LIEFDE (1956 – 1959)

gevoelens had. Ik kan me nu niet meer voorstellen op met de brommer naar Tilburg te gaan! Net zo min als ik me kon voorstellen dat we later alle twee in het onderwijs terecht zouden komen.

Mijn school belevenissen gaan altijd over school. Maar op de Bonefatus Mulo gaat het veel meer over de liefde. Wat weet ik nog van school. Elisabeth mailde me nog enkel namen Henk van Eshof, Wim van As en Fons Witteveen. Mij zegt dat niets, maar wat wil je met negen scholen. Wonderwel ging het op de Bonefatus Mulo heel goed want ik slaagde met een prachtig diploma. Dank zij Beppie?

Op het plein voor de school werd gevolleybald en we wandelden regelmatig naar het snoepwinkeltje een stukje verderop, om wat lekkers te halen.

Heette de hoofdmeester niet Van Breukelen? We bleven 's middags over in de lerarenkamer, boven de hoofdingang. Daar stond ook de stencilmachine, waar de vragen voor het godsdienst diploma op gemaakt werden. De misdrukken lagen in de prullenbak. De overblijvers hebben dan ook een prachtig resultaat gehaald. Het is het enige diploma dat ik niet heb bewaard. En hoe het met de godsdienst is afgelopen, merk je iedere dag. Met een kleine variant zou je kunnen zeggen: 'Godsdienst maakt meer kapot dan je lief is.'

En dan wordt ik [dienstplichtig soldaat](#) en is [het kaarsje langzaam uitgegaan](#), nadat het nog een aantal keren geflikkerd heeft. Het staat me niet bij dat we er officieel een eind aan hebben gemaakt. Het is gewoon verwaterd.

De grote drie: Leo Remmers, Hans van de Weijden en ik in het Singermuseum, waar we met de school naartoe gingen.

Rond 2000 volgde ik een cursus op de Schrijversschool in Arnhem waarbij het onderstaande gedicht uit mijn pen vloeide.

De jas

Wat was dat toch een leuke tijd,
toen Keesie samen met zijn meid,
omhult door mij, zijn goeie jas.
Voor 't eerst op vrijersvoeten was.
Zij vond hem wel een gave jongen,
als de Selvera's prachtig zongen.
Met [Bill Haley](#) gingen ze uit hun dak
en rock- en en rollden met gemak
tot in de late uurtjes van de nacht,
hij haar weer naar huis toe bracht.
Wat dan gebeurde, zou je willen weten.
Helaas, dan werd ik in de hoek gesmeten.

Het leven kan alleen achterwaarts worden begrepen, maar moet voorwaarts worden geleefd.

Søren Kierkegaard